

De wereld is je niet vergeten, vriend (Cultuurkoepel, Haarlem)

Met bewondering keken uitgever Franc Knipscheer en ik naar de magistrale voormalige Koepelgevangenis in Haarlem, tegenwoordig een Cultuurcentrum. Binnen hield die bewondering een beetje op.

De binnenkant van de Koepel krijgt een medaille voor schrikbarende sufheid, voorgeschreven door transparantie op de verkeerde manier. De verdiepingen gaan boven elkaar met gelijke tussenruimtes in het rond. De ruimtes waar je van buitenaf in kan kijken doen denken aan een winkelgalerij met pretentie. Kijk eens wat wij hier allemaal kunnen uitrusten, van boekhouden tot en met de organisatie van cultuur, maar deze uitersten ontmoeten elkaar in gelijkvormigheid en saaiheid. Transparantie als middel om het gebouw tot theatermachine te maken waarin elk radertje gezien moet worden.

In de ronde ruimte gelijkvloers kun je drankjes drinken en hapjes nuttigen. Stoeltjes, bankjes en tafeltjes vlak langs de muren.

Was dit alles wat van die fantastische koepel (de buitenkant, de architectuur van Willem Metzelaar, de ruimte rondom) gemaakt kon worden? Er zal wel geld in rondgaan.

In een verdieping lager, rond uitgesneden, is een filmafdeling met een theater naast (alweer) een bar. Wat een verademing: een goed aangeklede ruimte, een zaal met sfeer. Grieflijke stoelen, een goede beeldweergave op groot scherm en een uitstekende geluidswaergave van de muziek. Blij waren we die zaal nog net op tijd gevonden te hebben. Want we geloven in Bert Vissers en zijn band Bender, we geloven in zijn nieuwe song *De wereld is je niet vergeten, vriend*, die, als ik de titel goed lees, in het juiste gebouw (een gevangenis) terecht is gekomen en Berts teksten kennende vermoed ik dat hij verder is gegaan op de weg die hij steeds vaker, voorzichtig en zich op enige afstand houdend van het politieke onderwerp, bewandelde: die van het engagement.

Berts openingswoord bevestigt bovenstaande gedachte. Hij heeft zich gestoord aan de cultuursubsidiënten, in het bijzonder die voor muziekprojecten, die liever de aanvragen van jonge, aan de weg timmerende muzikanten honoreren dan geroutineerde bands die rondom hun muziek een ruimte hebben gecreëerd van cultuur en kunst in ruimere zin dan alleen muziek. Zou Bert bekend zijn met de gevleugelde uitdrukking "Wie oud is is altijd oud geweest en wie over zijn verleden en heden naar de toekomst durft te kijken is jong en zal dat blijven?" Misschien in andere bewoordingen, maar dan toch: ja.

Het geld moest van elders komen: van Voor de Kunst (Crowdfunding) met een bijdrage van het Cultuurfonds, met name ook voor de videoanimatie van Christel Bouwmeester-Wassenaar (de decors, alle tekeningen) en Marieke van Middelkoop van Kameeri en Arnold Zwanenburg (beiden voor de animatie). De tekeningen met hun dunne zwarte lijnen die in een rustig tempo voorbij kwamen nodigden uit tot overdenking. Het thema van de film bleef speels door de rol die een poes daarin speelde. Kleur was bewaard tot in de laatste tekening. Hoop!

Voordat de band optrad zong Bert het nummer waaraan het programma was opgehangen. Door zijn wat schorre stem van die middag vond de emotie juist de weg die het nummer en het programma nodig hadden. Daarna speelde de band zoals ik ze ken, melodieus, sterk in het ritme en wars van conventie. Het enige nummer dat aansloot op de aangelegenheid en sfeer van de middag was *De wereld wacht op mij*, tevens de titel van zijn bij In de Knipscheer verschenen bundel verhalen, gedichten en songteksten. Warm was het daar binnen, in overdrachtelijke zin.